

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Himlen i Draaben

Citation: Baggesen, Jens: "Himlen i Draaben", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid56481/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899

O! jeg er lykkelig! og tusind ere
Ei halv saa froe som jeg og talke dog —
Min Taal skal sees i Lygt til meer og mere
At være lydig, flittig, from, og klog.

Min Barndom skal i denne Taal forsvinde,
Og mere lydig, flittig, klog, og from
Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
Og Gud skal høre, hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
Saa følge denne Moders Ja og Nei,
At, naar det elskte Ledebaand har Ende,
Jeg selv kan vandre tryk paa Livets Dei!

Og naar engang den endes med en bedre,
Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
Da dette skønne Sagn mit Minde hædre:
Hun var, som hendes elskte Moder var.

Himlen i Draaben.

Dagbebudende Glands omstrårede Jorden —
Rødmende laae den, et Noer, i Morgenens Favn —
Helligt Gysende foer igiennem Naturen —
Seel og den slumrende vaktes
Op i Klengen af Lysets Bliv.

Evig vækkende Klang! fra vaagende Himles
Hvelvinger lyder end du til Jordenes Skum!
Daff, jeg knælende bad; da vogede Glandsen
festlig, og Sfyernes Purpur-
Teppe hævedes — Tangen svandt.

Solen flammede frem vidtstraalende — Himlens
Hvelvinger luede — Gud var flammernes Sang.
Daagen hæved i Lyst den lyttende Klode,
Stirrede, jublede, tonde,
Sang — og jant under Livets Vægt.

Synet taalte dig ei, det luende Heies
Vældige Straalen, og Gud i Straalernes Glands!
Uf! det stirrende Blik, omlynet af Himlens
Altfor udæmpede Klarhed,
Veeg din Herligheds Dørvæld.

Dybt tilbedende randt min helligste Taare
Aed, og dens Duggen modtog et visnende Straa —
Og i Perlen nedfandt mit Blik fra det høie —
See! men og her jeg et Gienstirn
fandt af dig. Hvor er ei din Glands,

Ukærværende? — Hijt i Himlens Jidhav —
Her i den Draabe, hvori sig, sønkte mit Blik,
Synker Sælen i dig, o Evigheds Under!
Draabens som Ætherens Glarhav
Favner Solen, og smiler Gud.